

uheldige følger Regjeringens Toldpolitik eller i det Hele Regjeringens økonomiske Politik fører med sig. Den Bøtjendelse, Finantsministeren ved dette Lovforslag kommer og gjør til Rigsdagen, er: Mit System har medført, at Staten har tabt 100,000 Kr. i de forløbne 8 Maanedes af Finantsaaret; men da Finantsaaret ikke er tilende, idet der endnu er 4 Maanedes tilbage, kan det mulig løbe op til henimod det Dobbelte, inden Finantsaaret er tilende. Det er Følgen af dette System, som gaar ud paa at lade vor Toldlovgivning, vor økonomiske Lovgivning i det Hele, blive staaende uforandret, fordi Regjeringen ikke vil gaa ind paa nogen som helst Kompensation. Det fører til, at man bliver nødt til at lappe paa Toldlovgivningen istedetfor at reformere, og det er noget meget Uheldigt, især naar vor økonomiske Lovgivning i det Hele er saa gammel som den er. Den skriver sig jo fra 1863 og er altsaa 18 Aar gammel, medens det Naturlige i saadanne Forhold maatte være, at den blev reformeret mindst hvert femte Aar eller maatte i hvert Fald hver tiende Aar. Disse almindelige Betragtninger skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa; men jeg skal holde mig til den særlige Del af den økonomiske Lovgivning, som her er Tale om, nemlig Brændevinsafgiften og Afgiftsgodtgjørelse ved Udsørel af Brændevin. Den Oversigt over Tilvirkningen af indenlandsk Brændevin i Aaret fra 1ste Juli 1879 til ultimo Juni 1880, der meddeles som Bilag til Lovforslaget, saaledes som det blev fremsat i Landsstinget, udviser, at der er meget betydelig Forskjel paa den Afgift, som de forskjellige Brænderier maa yde. Vi have alle vidst, at der var en saadan Forskjel; men det er dog interessant at se fremstillet med Tal fra Regjeringens Side, hvor stor den Ulighed er, som Regjeringen opretholder. Man finder i saa Henseende, at der er Brænderier, som maa svare $13\frac{1}{3}$ Ore pr. Pot Brændevin à 8 Grader, og Brænderier, der ikke engang svare Halvdelen af denne Afgift. At dette er en Uretfærdighed ligeoverfor den førstnævnte Art Brænderier og dem, der nærme sig dertil, maa vistnok indrømmes fra enhver Side, men fra Statskassens Synspunkt udviser den samme Oversigt, hvor langtfra det er, at Statskassen faaer det Beløb ind, som der er gjort Regning paa ved Brændevinsbestatningen i Loven om Brændevinsafgiften. Der er gjort Regning paa, at Staten skulde have 10 Ore pr. Pot 8 Graders Brændevin, men Staten faar kun ganske lidt over 8 Ore pr. Pot 8 Graders. At der er gjort Regning paa, at Staten skulde have 10 Ore pr. Pot 8 Graders Brændevin, fremgaar navnlig af, at Afgiften er beregnet til 10 Ore pr. Pot, men den faaer, som sagt, kun lidt over 8 Ore pr. Pot. Den mister altsaa af den Afgift, der er gjort Regning paa, ialt omtrent 600,000 Kr. for det Kvantum Brændevin, der produceres

foruden Gjerbrændevinen, som er holdt udenfor denne Oversigt, og som jeg derfor heller ikke skal komme ind paa. Den første Betragtning, der maa paatvinge sig En ved at se det, maa være Befklagelse over, at den meget ærede Regjering saa længe har tøvet med og endnu tøver med at komme med en Bestatningsform, som ene er istand til at raade Bod derpaa, nemlig Udbyttebestatningen. Jeg kjender ikke de Betænkkeligheder, som den nævnte Regjering har i saa Henseende, men jeg vil tillade mig at henlede det ærede Things og den ærede Regjeringens Opmærksomhed paa, at allerede i Samlingen 1874—75 udtalte den daværende Finantsminister i en Skrivelse til det da nedsatte Toldudvalg — det staar i Tilleg B. til Rigsdagstidenden for Samlingen 1874—75. Side 1351—56, og det er altsaa 6—7 Aar siden, at Finantsministeren udtalte det —, at ved de større Brænderier med forbedrede Indretninger maatte efter de anstillede Undersøgelser Bøtjendelighederne ved Spiritusmaalereens Anvendelse betragtes som overvunden, og at der maatte være Udset til at opnaa det samme Resultat for de mindre Brænderiers Vedkommende og hvad de fremmede Lande angaar, oplyses det i den nævnte Skrivelse, at i Tyskland var dette Resultat naaet for alle Brænderiers Vedkommende — med Undtagelse af Malas-Brænderierne, der have en vis Betydning i Tyskland paa Grund af Røsfukkerdyrkingen, men ikke have nogen videre Betydning her, da vi saa godt som ingen Røsfukkerdyrking have — at der og i Polen var Spiritusmaalereen allerede indført. Det ses altsaa, at i disse to Lande var allerede dengang for 6—7 Aar siden Bøtjendelighederne overvundne. Det daværende Udvalg opfordrede Regjeringen til at indføre Udbyttebestatning, men henstillede, at dersom der ved fortsat Undersøgelse endnu maatte være nogen Tvivl om Maalerens Anvendelighed ved mindre Brænderier, maatte Udvalget dog anbefale, at Maaleren snarest muligt indførtes i alle de Brænderier, der arbeide med det i Ministeriets Skrivelse nævnte Apparat, og i alle nyere Brænderier; thi allerede derved vilde den stedsfindende Ulighed i Bestatningen være en væsentlig Del hævet. Denne Udtalelse kom fra det samlede Udvalg, i hvilket en forhenværende Finantsminister, Herr Fenger, havde Sæde. At gaa den Vej er virkelig den eneste Maade at ordne dette Forhold paa en tilfredsstillende Maade. Den Maade, hvorpaa Regjeringen i sit Lovforslag har foreslaaet at staffe Staten Sikkerhed for, at den ikke skal tabe fuldt saa meget ved Afgiftsgodtgjørelsen i Udsørel af Udsørel, er som alle den Slags Nødmidler mangelfuld i mer end een Henseende. For det første hæver den i ingen Henseende alle de Mangler, som flæbe ved Brændevinsbestatningen, for det Andet rammer den jo overordentlig ubilligt. Regjeringen er kjender selv i sine Motiver, at den ikke giver Staten tilstræk-